

съсърдечна съгърбъ за грѣхове-тъ си просятъ прощеніе отъ него. Прощеніе е *оставяніе-то* на наказаніе, за което грѣхъ-тъ е достоинъ. Както казува Апостоль-тъ “Дѣто бива прощеніе на грѣхове-тъ, тамъ не трѣбува вече *приношеніе* за тѣхъ” (Евр. 10; 18). Господь не туря на онѣзи, които идятъ при него за прощеніе никакъвъ канонъ освѣнъ да не съгърѣшаватъ вече. “Който исповѣда грѣхове-тъ си и гы *остави* ще ся помилува” (Прит. 28; 13). Христосъ каза на блудницъ-тъ: “Иди си и за напѣдъ не съгърѣшавай” (Іоан. 8; 11). Богъ толкова чисто прощава грѣхове-тъ, щото е казано че не гы напомня вече: “Не щѣ да си напомниъ за грѣхове-тъ ти” (Иса. 43; 25). “Не щѣ да поменѣе вече грѣхове-тъ имъ и беззаконія-та имъ” (Евр. 10; 17; Іер. 31; 34). Но вмѣсто това духовници-тъ турятъ различни канони: понедѣлници, поклоны и пр. Нѣкога запрѣщаватъ на чловѣка петъ, десетъ или повече години отъ причащеніе. Но, ако направи нѣкой поклоны оставя му единъ годинъ; ако ся въздържава отъ месо и държи понедѣлници, оставя му другъ; отъ сырене и яйца, още другъ, и ако дава милостыниъ и особено на духовникъ-тъ, пакъ другъ и пр. Колко е противно това на ученіе-то на Св. Писаніе. Ный не смы искупени съ тѣлныиъща, като съсърребро, или злато, но съсърскапоцѣниъ-тъ крѣвъ Христовъ, т. е. съсърстраданія-та и смърть-тъ му (1 Пет. 1; 18, 19). Спасеніе-то е *даръ* Божій (Еф. 2: 8, 9; Рим. 3; 24; 6, 23). Ако бѣше възможно съ поклоны